

Ο γέροντας Ιάκωβος και ο Άγιος Ιωάννης ο Ρώσος.

Γέροντας Ιάκωβος Τσαλίκης

Τον περασμένο Αύγουστο είδα τον άγιο Ιωάννη τον Ρώσσο. Είναι ζωντανή η Χάρις του Αγίου. Του λέω:

– Άγιέ μου Γιάννη, πολύς κόσμος έρχεται στη Χάρη σου.

– Πολύς κόσμος έρχεται στη Χάρη μου, αλλά λίγα είναι τα τέκνα μου.

Οι πιστοί είναι πολύ λίγοι. Νομίζουν πως κοιμάμαι στην λάρνακα. Εγώ είμαι ζωντανός. Δεν με βλέπουν. Εγώ όλους τους βλέπω. Και φεύγω πολλές φορές από την αγία λάρνακα. Αυτοί δεν με βλέπουν, δεν μ' ακούν, εγώ όμως τους βλέπω, τους ακούω τι λένε.

Πάνε πολλοί, παπάδες, κόσμος και προσεύχονται. Ήταν και μία γνωστή μου, μάλιστα αυτή είχε και μια συγγένεια με την μάνα μου, που παρακαλούσε «Άγιε Γιάννη μου, τα παιδάκια μου να τα βοηθήσης». Βγήκε (ο Άγιος) από την λάρνακα –όποιος τον φώναζε σήκωνε το κεφάλι, εκεί όπου ήθελε ο άγιος Ιωάννης– και λέει: «Ποια; Αυτή η βλάσφημη; Αυτή που καταράται;». Ήξερε και το ανάθεμα αυτή και κάποια κατάρα έλεγε και βλασφημούσε. Και δεν πήγαιναν καθόλου καλά στο σπίτι τους. Δεν χορταίνουν και ψωμί. Η κατάρα είναι κακό στον άνθρωπο, «ευλογείτε

και μη καταράσθε». Γύρισε το κεφάλι του ο Άγιος και ξάπλωσε. Σημασία δεν την έδωσε ο άγιος Ιωάννης.

Έκανα προσευχή το βράδυ: «Άγιέ μου Γιάννη, τι είναι αυτή η κατάσταση;». (Πηγαίνουν στην λάρνακα και προσκυνούν πολλοί όχι σεμνά ντυμένοι). «Άγιέ μου Γιάννη, δεν βλέπεις και συ;». Ω του θαύματος! Ούτε κοιμήθηκα, ούτε (είδα) όνειρα και φαντασίες και (ούτε) παραμύθια (είναι αυτό που είδα). Ω του θαύματος, παιδιά μου, με συγχωρείτε. Βλέπω τον άγιο Ιωάννη τον Ρώσσο, ζωντανή η Χάρις του. Πιο πέρα, παιδιά μου, μην εξετάζετε πώς τον είδα. Λέει: «Πολλή η αμαρτία, πάτερ μου, στον κόσμο, πολλή η απιστία. Εμένα δεν με βλέπουν, εγώ όμως τους βλέπω. Τώρα εσύ με βλέπεις, επειδή είσαι δικός μου άνθρωπος και πιστός άνθρωπος. Επειδή είναι πολλή η αμαρτία στον κόσμο, πολλή η ασέβεια, γι' αυτό πρέπει να γίνη πόλεμος. Άκουσες τι σου λέγω;», μου είπε. «Πρέπει να γίνη πόλεμος».

«Άγιέ μου Γιάννη, λέω, να μην γίνη πόλεμος, γιατί 70 χρόνια (που) ζω στη γη πολέμους (βλέπω)· από την ημέρα που γεννήθηκα στην Μικρά Ασία, με τους Τούρκους, και πάλι στην Εύβοια, με την ανταρσία τότε, με την κατοχή, με τους Γερμανούς, Ιταλούς».

«Πρέπει να γίνη πόλεμος». Τρεις φορές το είπε. Μήπως και τώρα, δεν γίνεται πόλεμος; Να πλημμύρες, να οι πυρκαγιές, να οι απεργίες, με συγχωρείτε, κάψανε αυτοκίνητα, κάψανε κόσμο, αυτά είναι οργή Θεού· δεν είναι, παιδιά μου, πόλεμος αυτός; Και τι μας περιμένει, ένας Θεός το ξέρει.

Προσευχόμεθα να μας στηρίξη η Χάρις του Θεού. Πάντως ο άγιος Ιωάννης ο Ρώσσος είναι πολύ θαυματουργός.

Ο άγιος Ιωάννης ο Ρώσσος γυρίζει πλευρό στην λάρνακα (και) κάπου-κάπου εξαφανίζεται. Η εικόνα του αγίου Χαραλάμπους έφυγε (από τη θέση της) και πήγε και στάθηκε ορθή (σε άλλο μέρος). Πόσο απλά μιλούσαν οι άνθρωποι με τους Αγίους... Τον άγιο Ιωάννη τον Ρώσσο και τον όσιο Δαυΐδ, τους είδα μπροστά μου στο Νοσοκομείο. «Εμείς κάναμε την εγχείρηση», μου είπαν, «όχι ο γιατρός σου». Παπάδες και άλλοι, δεν με πίστεψαν.

Γερμανοί από το χωριό με πήγανε στο δάσος εκεί να με σκοτώσουν και πήραν και τον αδελφό μου, ήμασταν (τότε) στο αμπέλι μας και περάσαμε από ένα εκκλησάκι της Αγίας Παρασκευής που έχουμε εκεί στο

χωριό μας και έκανα τον σταυρό μου και λέω: «Αγία μου Παρασκευή, εγώ από παιδί ερχόμουνα και σε ευλαβούμουνα πολύ», την νύχτα περνούσα στις δύο η ώρα και έλεγα, «αγία Παρασκευή, ο Ιάκωβος είμαι». Είχα τόση ευλάβεια, με συγχωρείτε, να καθόμουν μια μέρα στην εκκλησία, δεν κουραζόμουνα, μου έφτανε να ανάβω τα καντηλάκια, να προσεύχωμαι, να θυμιάζω και να βλέπω την αγία Παρασκευή. Πολλές φορές ήτανε ζωντανή η Χάρη της, βέβαια εγώ φοβόμουν και έλεγα: «Να μην παρουσιαστής μπροστά μου σαν γυναίκα όπως είσαι, αλλά να 'δω την σκιά σου». Πολλές φορές όμως, ήταν ζωντανή η Χάρη της. Έλειπε από την εικόνα όταν περάσαμε με τους Γερμανούς, και εγώ νόμιζα ο καϋμένος πως ήτανε εκεί απ' έξω και την είδα, λοιπόν, μία γυναίκα μαυροφόρα μέρα μεσημέρι και έλεγα: «Φαίνεται η αγία Παρασκευή το βράδυ ξέχασε να πλύνει το πιάτο της που έφαγε και το λαμπογυάλι της, με συγχωρείτε, και το καντήλι της και τώρα τα πλένει εκεί πέρα», πού να ήξερα εγώ ότι οι Άγιοι δεν τρώνε και δεν πλένουν ποτήρια και πιάτα, λοιπόν, και αμέσως σηκώθηκα και έφυγα, προσκύνησα και λέω: «Αγία μου Παρασκευή, φεύγω τώρα γιατί με παίρνουν οι Γερμανοί, έλα μαζί μου να με βοηθήσεις».

Πήγαμε σε ένα αυτοκίνητο μέσα. Εγώ ούτε αυτοκίνητο δεν ήξερα καλά-καλά τι ήτανε, το αυτοκίνητο 27 χρονών το είδα. Όταν μας πήγαν εκεί βοήθησε η Χάρη της αγίας Παρασκευής με την προσευχή. Η προσευχή έχει μεγάλη δύναμη και με βοήθησε η Αγία και από τους Γερμανούς γλύτωση, από τους Ιταλούς γλύτωση, από τους αντάρτες γλύτωση, από τους Τούρκους γλύτωση, ... τώρα είμαι στο Μοναστηράκι του Οσίου Δαυΐδ. Τώρα ό,τι και να με κάνουν, να με σφάξουν, ό,τι και να με κάνουν θα πάω κοντά στον Χριστό. Μόνο να μας φωτίσει ο Θεός να έχουμε την πίστη μας, να έχουμε την ομολογία μας στον Χριστό και να μας βοηθά πάντοτε η Χάρη Του.

Τον θέλω τον Παράδεισο, αυτός είναι ο προορισμός μου, να βρω μια ακρίτσα να αναπαύωμαι, να μην βασανίζωμαι σε 'κείνο το αιώνιο πυρ της κολάσεως και τίποτε άλλο δεν θέλω.

Διάβασα λίγο (κάποτε), προσευχήθηκα και πλάγιασα, δεν κοιμήθηκα. Και μετά άρχισα να βλέπω αυτά. Άρχισε η ψυχή μου να ανεβαίνει στα ουράνια νοερώς και έβλεπε τον Παράδεισο πνευματικά. Ξαφνικά βλέπω, όχι φαντάσματα και τέτοια δαιμονικά, βλέπω ότι

βρίσκομαι κάπου. Και βλέπω έναν γέρο όπου τον 'λέγαν Ηλία, με μια μηλωτή και βιάδιζα σ' έναν φαρδύ δρόμο, που ήταν ένας δρόμος όλο βιολέπτες κάθε λογής και γαρύφαλλα σπαρτά σαν το σάρι. Και λέω:

– Πάτερ, πώς να περάσωμε όλα αυτά τα λουλούδια; Θα τα πατήσωμε.

– Όχι, πάτερ μου, λέει, αυτός είναι ο δρόμος μας, περάστε πάτερ μου, περάστε. Δεν παθαίνουν τίποτα τα λουλούδια αυτά.

Και όπως γύρισα το μάτι μου δεξιά-αριστερά για να μην πατήσω τα λουλούδια, βλέπω κάτι σπιτάκια λευκά με ωραία άνθη.

– Άραγε αυτές οι κατοικίες, ανθρώπους δεν έχουν; τον ερώτησα.

– Αχ! πάτερ μου, λέει, αυτά είναι των ανθρώπων. Αυτοί τα ετοιμάζουν απ' τη γη, απ' τον κόσμο.

Βλέπω ένα φαρδύ χωματένιο δρόμο και του λέω:

– Καλά, πάτερ μου, όταν περνούν τα αυτοκίνητα, δεν θα τα χαλάσουν τα λουλούδια;

– Δεν περνούν, πάτερ μου, απ' εδώ ούτε αυτοκίνητα, ούτε (άλλοι) άνθρωποι περνούν, μόνο εκείνοι που έχει ο Θεός διαλέξει να περνούν αυτόν τον δρόμο.

Εκείνα τα άνθη δεν θα τα ξεχάσω ποτέ μου, γιατί από το βράδυ σκεφτόμουν και έλεγα «πώς θα είναι άραγε εκείνος ο κόσμος εκεί πάνω;». Η χάρις του Θεού μας φωτίζει και βλέπομε, όχι φαντάσματα και δαιμονικά πράγματα αλλά, με συγχωρείτε, «εν τη οικία του πατρός μου μοναί πολλαί εισι». Και κάθε άνθρωπος ετοιμάζει κατά τα έργα του εκεί πάνω.

**Από το βιβλίο: “Ο Γέρων Ιάκωβος (Διηγήσεις – Νουθεσίες –
Μαρτυρίες)”. Α'. Διηγήσεις (αποσπάσματα). Έκδοση «Ενωμένη
Ρωμηοσύνη» 2016.**